

Τὸ οἰκόσιτο ποντικάκι μου

Μοναχοῦ Ἀγιορείτου

Ἐπάρχει μεγάλη διαφορὰ καὶ ἀπόστασις ἀνάμεσα σὲ κάποιον ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι πιστεύει στὸν Θεό, σὲ κάποιον ποὺ πηγαίνει τακτικὰ στὴν ἐκκλησία καὶ σὲ κάποιον ποὺ κάνει Μυστηριακὴ ζωὴ... Ἐὰν ἤθελε κανεὶς νὰ παρομοιάσει, τολμηρὰ ἴσως, τὶς τρεῖς αὐτὲς καταστάσεις, θὰ μπορούσε νὰ πεῖ ὅτι ὁ πρῶτος μοιάζει μὲ κάποιον βαριὰ ἀσθενῆ, ὁ ὁποῖος πιστεύει ὅτι στὴν πόλιν του ὑπάρχουν καλὰ νοσοκομεῖα καὶ ἰατροὶ καὶ ἀρκεῖται σὲ αὐτό. Ὁ δεύτερος μοιάζει μὲ κάποιον βαριὰ ἀσθενῆ, ποὺ κατὰ καιροὺς ἐπισκέπτεται νοσοκομεῖα καὶ ἀκροάζεται ἱατρικὲς συζητήσεις καὶ συμβουλὲς σχετικὰ μὲ τὴν ἀσθένειά του καὶ ἀρκεῖται σὲ αὐτό. Καὶ ὁ τρίτος μοιάζει μὲ κάποιον βαριὰ ἀσθενῆ, ποὺ ἔχει βρεῖ τὸν κατάλληλο ἰατρὸ γιὰ τὴν ἀσθένειά του καὶ ἀκολουθεῖ τὴν θεραπευτικὴν του ἀγωγὴν.

Τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας (Βάπτισμα, Ἐξομολόγησις, Θεία Κοινωνία, κλπ.) δὲν ἀποτελοῦν παρὰ ὕψιστα θεραπευτικὰ μέσα τῆς νοσοῦσας καὶ ἐκπεσούσας μας ψυχῆς, ποὺ στόχο ἔχουν τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τῆς υγείας της καὶ τὴν ἐπαναφορὰ της στὸ πρωταρχικὸ “ἄρρητο κάλλος” της. Δυστυχῶς, οἱ περισσότεροι δὲν γνωρίζουν τὴν ὑψηλὴν κατάστασιν τῆς ὁποίας βρισκόταν φυσιολογικὰ ὁ ἄνθρωπος πρὶν ἀπὸ τὴν Πτῶσιν. Ὡς ἐκ τούτου, δὲν μποροῦν νὰ διανοηθοῦν τὸ μέγεθος τῆς παραμορφώσεως καὶ τῆς ἀσθένειας στὶς ὁποῖες ἔχει περιπέσει ἕκτοτε ἡ ἀνθρώπινος φύσις – ἀφοῦ, σύμφωνα μὲ τὶς βασικὰς ἀρχὰς τῆς φυσιολογίας, ἡ ἀσθένεια ὀρίζεται σὲ ἀντιδιαστολὴ μὲ αὐτὸ ποὺ θεωροῦμε ὡς ὑγιαίνουσα κατάστασις. Ἐὰν ἀγνοοῦμε ποιά εἶναι ἡ φυσιολογικὴ κατάστασις τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, τότε μᾶς εἶναι παντελῶς ἀδύνατον νὰ διαγνώσουμε καὶ τὴν ἀσθένειαν στὴν ὁποία βρίσκεται.

Τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας ἰδρύθηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν θεάνθρωπον Ἰησοῦ Χριστόν, ἐνόσω ἀκόμα βρισκόταν στὴ Γῆ. Προσφέρθηκαν στὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἀπειρὴν συγκατάβασιν καὶ εὐσπλαγχνίαν Του καὶ μέχρι σήμερον τοῦ προσφέρονται μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν Του. Ὁ Θεάνθρωπος τὰ συνέστησε καὶ τοῦ τὰ χάρισε, ὅχι γιὰ νὰ τοῦ παραδώσει μίαν σειρὰ ἀπὸ “ἱερὰς τελετουργίας”, ἀλλὰ –μεῖζον τούτου– γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν δυνατότητα, ἂν τὸ θελήσῃ, νὰ θεραπευθεῖ ψυχροσωματικά. Κι ἀκόμα περισσότερο, νὰ ἐνωθεῖ μαζί Του καὶ νὰ γευθεῖ καὶ νὰ ζήσῃ τὴν Ζωὴν Του...

Ὅταν ὁ Θεός, κατὰ τὴν ἀνεξιχνίαστη πατρικὴν Του πρόνοιαν καὶ ἀγάπην, ἀποκάλυψε καὶ σὲ ἐμένα τὸν μυστικὸν κῆπον τῆς Μετανοίας καὶ ξεκίνησα νὰ διάγω Μυστηριακὴν ζωὴν, τότε γιὰ πρώτη φορὰ ἄρχισε νὰ μπαίνει μίαν τάξιν στὴν ψυχὴ μου. Δὲν ἦταν κάτι πού μοῦ τὸ εἶχαν πεῖ ἢ κάτι ποὺ τὸ περιμένα, ἀλλὰ κάτι ποὺ τὸ παρατήρησα ὁ ἴδιος νὰ συμβαίνει. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ αἰσθάνθηκα ἓνα ἄορατον χεῖρ νὰ ἐπιτελεῖ ἀλλαγὰς μέσα μου. Ἡ αἴσθησις ἦταν ἰδιαίτερα ἔντονη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Θείας Λειτουργίας – παρότι τότε δὲν ἀντιλαμβανόμουν οὔτε λέξιν ἀπὸ ὅσα λέγονταν, μήτε κατανοοῦσα διανοητικὰ τὰ τελούμενα.

Ἄρχισα νὰ παρακολουθῶ τὶς ἀκολουθίες σὲ καθημερινή βάζη καὶ νὰ ἐξομολογοῦμαι τακτικά. Στὴν ἀρχή, οἱ ἀλλαγές ἦταν ἀπτές καὶ καταλυτικές. Δὲν θὰ μπορούσα φυσικά νὰ ἐξηγήσω μὲ λόγια τί ἀκριβῶς συνέβαινε μέσα μου ἢ νὰ καταδείξω τί ἀκριβῶς εἶχε ἀλλάξει ἢ ἄλλαζε. Ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ὅμως, αἰσθανόμουν ὅλο καὶ πιὸ διαφορετικός.

Δὲν σκοπεύω ἐδῶ νὰ ἀναφερθῶ σὲ συγκεκριμένα αἰσθήματα ἢ ἐσωτερικά βιώματα, ποὺ ἡ προοιμιακὴ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἀφειδῶς μοῦ χάριζε ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, διότι τὰ θεωρῶ ἱερὰ καὶ πῶς στὴν πραγματικότητα δὲν μοῦ “ἀνήκουν”. εἶναι, κατὰ κάποιον τρόπο, περιουσία τοῦ Θεοῦ καὶ “φιλέματα” τῆς πλουσιόδωρης Δεξιᾶς Του. Θὰ ἤθελα, ἐπὶ τοῦ παρόντος, νὰ ἀσχοληθῶ μόνον μὲ αὐτὸ ποὺ προηγουμένως ἀποκάλεσα “ἀλλαγές μέσα μου”.

Κι ἐπειδὴ ἔχω γενικὰ τὴν τάση νὰ σκέπτομαι μὲ εἰκόνες, ἥδη ἀπὸ τότε σφηνώθηκε στὸ μυαλό μου αὐθόρμητα ἡ ἐξῆς εἰκόνα: Φαντάστηκα τὸν ἐσωτερικό μου κόσμο, τὴν ψυχὴ μου, σὰν ἓνα σπίτι τὸ ὁποῖο εἶχε γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα παραμένει κλειστὸ καὶ ἀκατοίκητο. Τὰ δωμάτια καὶ οἱ διάφοροι χῶροι ἀσφυκτικὰ γεμάτα μὲ βαριά ἐπιπλα, ποικίλα μικροπράγματα, συσκευές, σαβούρα... Ὅλα “ἀτάκτως ἐρριμμένα” ἢ στοιβαγμένα τὸ ἓνα ἐπάνω στὸ ἄλλο, χωρὶς κάποια τάξη ἢ λογικὴ, καλυμμένα μὲ σεντόνια καὶ ἓνα παχὺ στρώμα σκόνης. Τὸ πάτωμα γεμάτο ἀκαθαρσίες. Στὰ ταβάνια καὶ τὶς γωνίες ἴστοι ἀπὸ ἀράχνες, σὰν ἀλλεπάλληλα πέπλα. Στὰ παράθυρα, καρφωμένες σανίδες δὲν ἐπιτρέπουν στὸ φῶς νὰ εἰσχωρήσει στὸ θεοσκότεινο ἐσωτερικό.

Καὶ ξαφνικὰ καταφθάνει καινούριος ἐνοικιαστής... Ἡ πρώτη, ἄμεση σημαντικὴ ἀλλαγὴ εἶναι νὰ ἀνοίξουν διάπλατα πόρτες καὶ παράθυρα καὶ νὰ μπεῖ μέσα –ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ– τὸ Φῶς τοῦ Ἡλιοῦ! Ἐπειτα, ἀρχίζει σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐλευθερώνεται ὁ χῶρος: ἐπιπλα μετακινοῦνται, σαβούρα πετιέται, μικροαντικείμενα μπαίνουν πρὸς τὸ παρὸν στὴν ἄκρη. Γίνονται κάποιες πρῶτες χονδρικές τακτοποιήσεις, ἀνακατατάξεις, ἀντιμεταθέσεις. Γιὰ νὰ μὴν ἀναφερθῶ σὲ ξεσκονίσματα, σκουπίσματα, σφουγγαρίσματα, ἀπολυμάνσεις... Ἦταν λὲς κι ἐκεῖνο τὸ ἀόρατο χέρι ἐργαζόταν πυρετωδῶς, προσπαθώντας νὰ ἐπιφέρει μίαν στοιχειώδη λειτουργικὴ εὐπρέπεια στὸ χάος.

Κάπως ἔτσι αἰσθανόμουν ἐκεῖνο τὸ πρῶτο διάστημα. Οἱ ρυθμοὶ ἀνακαίνισης φορὲς-φορὲς ἐμοιάζαν ἱλιγγιώδεις, ἀλλὰ διόλου δὲν μὲ πείραζε. Εἶχα δώσει τὴν πλήρη συγκατάθεσή μου. Εἶχα ἐμπιστευθεῖ τὸ νέο σπιτονοικοκύρη “ἐν λευκῷ”. Κι Ἐκεῖνος, γνωρίζοντας ὅτι μοῦ ἀρέσουν οἱ ὑψηλὲς ταχύτητες, μοῦ ἔκανε “ἐπίδειξη” τῶν ἱκανοτήτων του... Ἦταν μίαν μοναδικὴ περίοδος· μίαν περίοδος ἀναγέννησης.

Οἱ διεργασίες συνεχίστηκαν ἀκάθεκτα κατὰ τὰ ἐπόμενα χρόνια, σὲ κάπως πιὸ ἐλεγχόμενους ρυθμούς, διαλαμβάνοντας μίαν τόσο τεράστια ποικιλία σὲ ἐκφάνσεις καὶ ποιότητα, ποὺ θὰ μοῦ ἔπαιρνε ἓνα ὁλόκληρο βιβλίο γιὰ νὰ τὶς περιγράψω...

Ὅταν πιά ἦρθα στὸ μοναστήρι, τὰ ἔργα ἀνακαίνισης τοῦ ἐσωτερικοῦ οἴκου τῆς ψυχῆς μου μπῆκαν στὴν κύρια φάση τους. Τότε ὅλες οἱ ἐκκρεμότητες καὶ ὅλα τὰ θέματα, ἀπὸ τὸ πιὸ ἐπουσιῶδες μέχρι τὸ πιὸ σημαντικό, τέθηκαν ἐπὶ τάπητος. Περισσότερο Φῶς –ἄπλετο ὅσο ποτε– εἰσῆλθε, καταλάμποντας τὰ πάντα· εὐφραίνοντας καὶ καλοπιάνοντας μὲ ἀπὸ τὴ μίαν, καταδείχνοντας ὅμως μὲ τὸν πιὸ στυγνὸ τρόπο τὶς ἀτέλειες, τὶς ἐλλείψεις, τὶς κακοτεχνίες – ἐνίοτε καὶ τὰ χαλάσματα– ποὺ πρὶν δὲν εἶχα προσέξει.

Ἀναδείχθηκε περίτρανα σὲ ὅλη της τῇ φρικτῇ “μεγαλοπρέπεια” ἡ ἔνδεια τοῦ οἴκου μου, τοῦ κάποτε νομιζομένου λαμπροῦ καὶ περιδοξοῦ. Οἱ μέχρι τότε ἐργασίες τακτοποίησης κι εὐπρεπισμοῦ –παρότι ἀξιοθαύμαστες– φάνταζαν πλέον στὰ μάτια μου ἐπουσιώδεις, ἐὰν ὅχι ἐπιφανειακὲς καὶ ἐμβαλωματικές. Ἦταν πλέον ξεκάθαρη ἡ ἀνάγκη γιὰ μία “ἐκ βάθρων” ἀναστύλωση...

Εὐτυχῶς, ὁ νέος σπιτονοικοκύρης διέθετε ὅχι μόνον μία ὑπερφυσικὴ ἱκανότητα κι εὐφυΐα καὶ τὶς ἀνυπέρβλητες τεχνικὲς γνώσεις ποὺ ἀπαιτοῦνταν γιὰ ἓνα τόσο ἐπίδοξο ἔργο, ἀλλὰ, θαρρεῖς, ἓνα “μαγικὸ ἄγγιγμα” ποὺ μποροῦσε νὰ ἀνακαινίζει καὶ νὰ ἀναδομεῖ ριζικά, χωρὶς νὰ καταστρέφει τὰ ὑπάρχοντα – συνδυασμένο μὲ μία ἀνείκαστη εὐσπλαγχνικὴ συγκατάβαση, ὥστε νὰ προχωρεῖ πάντα σύμφωνα μὲ τὶς ἐκάστοτε ἀντοχὲς καὶ προτιμήσεις μου...

Οἱ ἐργασίες ἄρχισαν πλέον νὰ ἀπαιτοῦν ὅλο καὶ περισσότερο τὴν δική μου ἐμπρακτὴ συμμετοχὴ καὶ συγκατάθεση. Ἀπὸ ἓνα σημεῖο κι ἔπειτα, οἱ ὅποιες ἀλλαγὲς κόστιζαν σὲ κόπο καὶ αἶμα – ἀλλὰ καὶ χρόνο. Ἦταν ὅμως γερὰ θεμελιωμένες καὶ στερεές –τὸ ἔνιωθα–, ἂν καί, κατὰ ἓναν τρόπο, μυστικὲς κι ἀθέατες στοὺς ἄλλους.

Τότε ἦταν ποὺ ἄρχισαν νὰ λαμβάνουν χώρα οἱ μεγάλες “ἐκκαθαρίσεις”. Παμπάλαια ἔπιπλα τοῦ σπιτιοῦ σκωροφαγωμένα, ἄχρηστα χρηστικά ἀντικείμενα, ἐξεζητημένοι ἐξοπλισμοί, βιβλιοθήκες ὁλόκληρες ποὺ ἀνέδιδαν τὴ μυρωδιά τοῦ ξυνισμένου χαρτιοῦ, βαλσαμωμένα πτηνά, ἄλμπουμ μὲ ξεθωριασμένες εἰκόνες νεκρῶν, δίσκοι ρετρὸ χιλιοπαιγμένοι, προσωπικὲς συλλογὲς ἀπὸ χῶμα, ζάχαρη καὶ μπαχαρικά... Σωρεῖα πραγμάτων, μικρῶν καὶ μεγάλων, ποὺ στὴν προηγούμενη ζωὴ μου φαίνονταν ἀπαραίτητα, ἢ κι ἄκρως ὀργανικά, τώρα πιά φάνταζαν περιττὸ βάρος καὶ ἐστίες μολύνσεως. Τὸ ἓνα πέταμα διαδεχόταν τὸ ἄλλο. Ὅρισμένες φορὲς ἀκόμα κι ὁ ἴδιος ἀναρωτιώμουν: “Μὰ πῶς βρέθηκε τοῦτο τὸ παλιόπρμα ἐδῶ μέσα;...” Ἡ: “Αὐτὸ ἀκόμα ἐδῶ εἶναι;...” Τὰ δωμάτια καὶ οἱ βοηθητικοὶ χῶροι ἄρχισαν νὰ ἀδειάζουν καὶ νὰ ἐλευθερώνονται σὲ πρωτοφανῇ βαθμό. Ἐνίωθα νὰ ἀναπνέω καθαρὸ ὀξυγόνο...

Οἱ συνεχεῖς ἐκκαθαρίσεις, ὥστόσο, δὲν ἄργησαν νὰ ἀναδείξουν ἓνα νέο πρόβλημα τοῦ οἴκου μου. Πολὺ συχνά, κατὰ τὴ μετακίνηση ἑνὸς ἀντικειμένου πρὸς ἀπομάκρυνση, διαισθανόμουν μιὰ φευγαλέα κίνηση ἀπὸ πίσω του. Ἀργότερα, σὲ ἀνύποπτες στιγμές, ἀντιλήφθηκα πολλάκις κάτι σὰν σκιά νὰ πετάγεται καὶ νὰ ἐξαφανίζεται πρὸς τὰ ἐνδότερα. Τελικά, μία ἡμέρα τὸ εἶδα...

Ἦταν ἓνα μικρὸ ποντικάκι! Δὲν ξέρω ἀκριβῶς πότε ἢ ἀπὸ ποῦ μπῆκε, ἀλλὰ ἔχω σοβαρὲς ὑποψίες ὅτι ἦταν μαζί μου ἐξ’ ἀρχῆς. Ἔως τώρα, προφανῶς ἔβρισκε ἄνετο καταφύγιο καὶ κρυψώνα στὴν πληθώρα τῶν ἀχρήστων ἀντικειμένων ποὺ συσσωρεύονταν στὸ σπίτι μου· γι’ αὐτὸ καὶ κατάφερνε νὰ περνᾷ ἀπαρατήρητο. Ὅταν τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ λιγοστεύουν, λιγότεψαν κι οἱ ἐπιλογές του· δυσκόλεψε τὸ κρυφτούλι. Μέχρι ποὺ πιά δὲν μποροῦσε νὰ παραμείνει ἄλλο ἀθέατο.

Στὴν ἀρχή, ὁμολογῶ, δὲν κατανόησα τὴ σοβαρότητα μίας τέτοιας συγκατοίκησης. Ἀργησα νὰ ἀναγνωρίσω ἀκριβῶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Δὲ λέω, ἡ ξαφνικὴ θέα του κάθε φορὰ μοῦ προκαλοῦσε μιὰ ἀθέλητη ἐλαφρὰ ἀνατριχίλα· κι ἡ συμβίωση μαζί του, σίγουρα, δὲν ἦταν ἡ καλύτερη προοπτικὴ. Ἀλλά, στὸ κάτω-κάτω, δὲν ἦταν παρὰ ἓνα μικρὸ ποντικάκι... Ἐδῶ ὑπῆρχαν πολὺ σοβαρότερα καὶ μεγαλύτερα ζητήματα ποὺ ἀπαιτοῦσαν ἄμεση λύση.

Ἀργότερα κατάλαβα. Ὅταν, ψυλλιασμένος πλέον, ξεκίνησα μία ἐξονυχιστική ἐπιθεώρηση ὅλων τῶν κρυφῶν σημείων τοῦ σπιτιοῦ, δὲν βρῆκα οὔτε μία γωνιά, οὔτε ἓνα ἀντικείμενο ποὺ νὰ μὴν τὸ ἔχει ροκανίσει ἢ μαγαρίσει μὲ τὶς ἀκαθαρσίες του. Ἀπόρησα, πῶς μπορούσε ἓνα τόσο μικρὸ ζώακι νὰ προκαλέσει μία τόσο μεγάλη καταστροφή. Θὰ πρέπει, ὑπέθεσα, νὰ ἦταν παράφρον, λυσσασμένο, ἢ νὰ τὸ ἔχει καταλάβει κάποιου εἴδους καταστροφικὴ μανία. Μὰ ποιὸ ἦταν, τέλος πάντων, αὐτὸ τὸ ποντικάκι;!...

Τὸ ἔμαθα ξαφνικὰ μιὰ νύχτα. Ἦταν ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ βρισκόμεναι σὲ ἐπαγρύπνηση, ὅταν τὸ συνέλαβα ἐπ’ αὐτοφόρῳ στὸ κελάρι, νὰ μασουλáει τὶς προμήθειες ποὺ μὲ τόσο κόπο εἶχα συγκεντρωμένες. Τὸ στρίμωξα στὴ γωνιά καὶ τὸ φώτισα μὲ τὸν φακὸ μου. Τότε εἶδα τὸ ἀπαίσιο παρατσούκλι του. Ἐπάνω στὴν γλιτσιασμένη τριχωτὴ του ράχη, σχηματισμένα μὲ μαῦρες λιγδερὲς χωρίστρες, διαγράφονταν τρία γράμματα: Ε-Γ-Ω

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν νύχτα ἡ ζωὴ μου ἄλλαξε. Κατάλαβα ὅτι, ὕστερα ἀπὸ τόση ἐργασία στὸν οἶκο τῆς ψυχῆς μου, ὕστερα ἀπὸ τόσοι ἀνακαινισμοὺς καὶ ἐπιδιορθώσεις, τόσοι κόπους καὶ ταλαιπωρίες, ἡ Αὐτοῦ Σκοτεινῆς Μεγαλειότητος ὁ Ἐγωϊσμός μου ἐξακολουθοῦσε νὰ ζεῖ καὶ νὰ βασιλεύει ἐντὸς του. Καὶ μάλιστα ν’ ἀλωνίζει ἐλεύθερα καὶ ἀνεξέλεγκτα παντοῦ, σὰν νὰ ἦταν ἐκεῖνος ὁ ἀληθινὸς ιδιοκτῆτης τοῦ σπιτιοῦ – μυστικά, ἀθέατα καὶ ἀθόρυβα μολύνοντας, καταστρέφοντας καὶ καταβροχθίζοντας ὅ,τι καλὸ βρεθεῖ μπροστά του...

Ἐκτοτε παρακολούθησα στενὰ τὸ μιὰρὸ ἐτοῦτο τρωκτικὸ – ἂν καὶ ἡ ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία ἀλλάζει θέσεις εἶναι ἀστραπιαία – καὶ τὸ εἶδα πάμπολλες φορές νὰ εἰσέρχεται κρυφὰ στὴν σοφίτα τοῦ νοῦ μου, ἀλλοιώνοντας καὶ καταμαγαρίζοντας τὴν σκέψη μου. Τὸ ἀντιλήφθηκα νὰ ἔχει τρυπώσει στὸ θησαυροφυλάκιο τῆς καρδιᾶς μου καὶ στὰ ἀμπάρια τῶν σπλάγχχνων μου, γιὰ νὰ συλήσει, ἀχρηστεύσει ἢ παραποιήσῃ τὰ πιὸ πολύτιμα συναισθήματά μου. Τὸ συνάντησα καὶ πάλι μπροστά μου, κατεβαίνοντας στὸ λεβητοστάσιο τῶν πόθων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν μου, νὰ ἀναμοχλεύει τὰ μηχανήματα καὶ τοὺς διακόπτες ποὺ διανέμουν ἐνέργεια σὲ ὅλο τὸ σπίτι, νὰ ροκανίζει σωλῆνες καὶ καλώδια καὶ νὰ κατασπείρει αἰσχρὰ πάθη...

Μὲ ἄλλα λόγια, αὐτὸν τὸν ἐπέισακτο, ἀνεπιθύμητο μουσαφίρη τὸν βρίσκω νὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ κάθε σχεδὸν κίνηση τῆς ψυχῆς μου. Πίσω ἀπὸ κάθε γνώμη καὶ θέλημά μου, κριτικὴ ἢ παγιωμένο σκεπτικὸ, ὀμιλία, πείραγμα ἢ ἀστεῖο. Γιὰ νὰ μὴν ἀναφερθῶ σὲ παντὸς εἴδους ἐμπάθεια, σκληρότητα, δικαιολογία, ἐσωτερικὴ προστριβή, θλίψη καὶ κατάκριση... Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι ὅλα τὰ ἐνεργεῖ παριστάνοντας ἐμένα, μιμούμενος τὸν χαρακτήρα μου καὶ τὸν τρόπο ποὺ σκέπτομαι καὶ κινοῦμαι. Ὅταν, δέ, τὸν παίρνω χαμπάρι καὶ τὸν στριμώχνω στὴν γωνιά, ἀπειλώντας νὰ τὸν τσακίσω μὲ τὸ μπαστούνι μου, τότε ἀρχίζει τὶς κλάψες, τὶς γαλιφιές, τὰ ἐπιχειρήματα, ἰσχυριζόμενος πῶς ὅ,τι κάνει τὸ κάνει γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὸ συμφέρον μου, προφασιζόμενος ὅτι πάντοτε ἐνεργεῖ ὑπερασπίζοντας τὰ δικαιώματά μου καὶ προστατεύοντας μὲ ἀπὸ τὴν κακία τοῦ κόσμου...

Πρόκειται ἀδιαμφισβήτητα γιὰ τὸν πιὸ εἰδεχθῆ, τὸν πιὸ ὑπουλο, τὸν πιὸ ἄσπονδο ἐχθρό μου. Ἕνας ἐχθρὸς ἀόρατος, ἀλλὰ καὶ “πανταχοῦ παρών”. Ἰσχνὸς καὶ χαμερπής, ἀλλὰ ταυτόχρονα δυνάστης καὶ ἐξουσιαστής.

Ἡ μάχη μαζί του ἐξακολουθεῖ νὰ μαίνεται μέχρι σήμερα. Καὶ εἶναι ἡ πιὸ αἵματηρή, ἡ πιὸ δύσκολη, ἀλλὰ καὶ πιὸ κρίσιμη μάχη τῆς ζωῆς μου. Ἀπὸ τὴν ἐκβασή της θὰ ἐξαρτηθεῖ ἡ

ἐπιτυχία ἢ ὅχι τῆς πλήρους ἐξυγίανσης τῆς ψυχῆς μου καὶ τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς στήν πρωτοδημιουργηθεῖσα “φυσιολογική” τῆς εἰκόνα – ποὺ ἦταν καὶ ὁ ἀρχικὸς στόχος. Νὰ καθαρθεῖ, δηλαδή, ὁ οἶκος μου “ἀπὸ πάσης κηλίδος” καὶ νὰ γίνει πάλι λαμπρὸς καὶ κατοικήσιμος.

Καὶ τότε, ὁ καινούριος σπιτονοικοκύρης, ὁ διευθύνων καὶ ἐπιβλέπων ἐπὶ τοσοῦτο διάστημα τὶς ἐργασίες ἀνακαίνισης, ἴσως καταδεχθεῖ –ὅπως ὁ Ἰδιος ἀψευδῶς ὑποσχέθηκε– νὰ τὸ ἐπισκεφθεῖ ὡς Βασιλεὺς τῆς Δόξης καὶ νὰ περιπατήσῃ ἐντός του· καὶ νὰ συμφάγῃ καὶ νὰ συγκατοικήσῃ μαζί μου. Ἐπειδὴ Αὐτὸς πρῶτος τὸ ἠθέλησε.